

Arrest

nr. 214 857 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIGAN
Louizalaan 149/20
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2015 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag om terug in de vorige administratieve toestand te worden geplaatst, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 9 april 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERRIGAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19~~ter~~) in, in functie van haar Belgisch minderjarig kind. Zij wordt in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart), geldig tot 6 december 2017.

1.2 Op 4 oktober 2013 wordt de verzoekende partij van ambtswege afgevoerd. Op 6 juni 2014 wordt haar F-kaart door middel van een attest van afneming (bijlage 37) afgenomen.

1.3 Op 6 juni 2014 maakt de gemeente Overijse een vraag tot herinschrijving over aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 1 augustus 2014 wordt de burgemeester van Overijse verzocht de verzoekende partij uit te nodigen bewijzen voor te leggen voor haar aanwezigheid in België van 15 januari 2013 tot heden. Op 23 december 2014 deelt de gemeente Overijse aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de verzoekende partij aan het loket is geweest en alle uitleg heeft gekregen, dat op 26 november 2014 een positieve woonstcontrole werd uitgevoerd, maar dat nog steeds geen bewijzen zijn binnengebracht. Op 19 januari 2015 wordt de burgemeester van Overijse verzocht na te gaan of de verzoekende partij nog in de gemeente verblijft en in bevestigend geval bewijzen over te maken van haar aanwezigheid in België van 15 januari 2013 tot heden. Op 21 januari 2015 wijst de gemeente Overijse op haar schrijven van 23 december 2014 en deelt zij mee dat de verzoekende partij nog steeds geen actie heeft ondernomen.

1.4 Op 9 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag om terug in de vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 22 april 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(...) K(...), M(...)
geboren te (...) op (...)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

Betrokkene werd op 04/10/2013 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 06/06/2014 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk géén bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 15.01.2013 tot het aanbieden ter inschrijving.

Betrokkene werd door de gemeente uitgenodigd en nam aan het loket kennis van de instructies, zo blijkt uit het administratief dossier. Op 26.11.2014 werd hij tijdens een politiecontrole opnieuw aangespoord om de nodige bewijzen voor te leggen, maar heeft zich niet meer aangeboden bij de gemeente. De aanvraag tot herinschrijving ingediend op 06.06.2014 wordt geweigerd, aangezien dat betrokkene niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd om de vereiste documenten over te maken om het bewijs van het tegendeel te leveren zoals beschreven in artikel 39§7 van het KB van 08.10.1981 en aangezien betrokkene geen interesse meer betoond heeft voor zijn procedure daar hij zich niet meer heeft aangeboden bij het gemeentebestuur.

Derhalve kan de aanwezigheid van betrokkene in België gedurende de desbetreffende periode niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. (...)

1.5 Op 9 april 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 22 april 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“De heer:

naam: K(...), M(...),
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, al.1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De aanvraag tot herinschrijving werd geweigerd op 09.04.2015 (zie bijgevoegde beslissing). Betrokkene toont niet aan dat hij het land niet langer dan één jaar heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 19, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"3. Zelfs al is verzoeker door omstandigheden niet in de mogelijkheid geweest om aan de gemeente Overijse aan te tonen dat hij zich tijdens de periode lopende van 15 januari 2013 tot en met 6 juni 2014 bevond, toch stelt verzoeker dat dit wel degelijk het geval was.

Hoe dan ook is het bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van het feit dat hij bij de ambtshalve schrapping uit het vreemdelingenregister op 4 oktober 2013 geacht werd het grondgebied verlaten te hebben, en op grond van het feit dat volgens DVZ vervolgens de periode van één jaar waarin terugkeer mogelijk was (cfr. artikel 19, §1 Vreemdelingenwet), is verstreken, niet wettig verantwoord. Verzoeker stelt dat hij het grondgebied in dat jaar helemaal niet verlaten heeft.

Hiertoe reikt verzoeker volgende bewijsstukken aan:

1) aangifte in de personenbelasting voor het aanslagjaar 2014 (zie stuk 7). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk een belastingaangifte in België heeft ingediend;

2) een sollicitatie bij het in Braine Le Comte gesitueerde bedrijf R(...) C(...) C(...), die helaas voorlopig niet werd weerhouden. Hieruit blijkt wel duidelijk dat verzoeker een reële kans op arbeid heeft indien hij een legale verblijfstitel kan bekomen (zie stuk 8);

3) het schriftelijk bewijs geschreven door een familielid (waarvan ook de verblijfstitel is bijgevoegd) dat verzoeker van februari 2013 tot juli 2014 bij hem verbleef in de B(...)straat (...) te (...) en zich dus in België bevond (zie stuk 9).

4. Daarenboven is het bevel om het grondgebied te verlaten flagrant in strijd met het recht op gezinsleven van artikel 8 EVRM. Indien verzoeker het grondgebied moet verlaten, verliest hij elke

mogelijkheid om zijn nog deels minderjarige kinderen te zien. Het door de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten is op dat punt niet, laat staan afdoende, gemotiveerd, hetgeen een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.2 In een eerste onderdeel van haar uiteenzetting verwijst de verzoekende partij naar artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet, betwist zij dat zij niet aanwezig was in België tijdens de periode lopende van 15 januari 2013 tot en met 6 juni 2014 en stelt ze dat de tweede bestreden beslissing niet wettig verantwoord is. Uit dit betoog leidt de Raad af dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissingen steunen, met name het voormelde artikel 19, § 1, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending lijkt aan te voeren.

Artikel 19, § 1 (oud) van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

De verzoekende partij stelt dat, zelfs al is zij door omstandigheden niet in de mogelijkheid geweest om aan de gemeente Overijse aan te tonen dat zij zich tijdens de periode lopende van 15 januari 2013 tot en met 6 juni 2014 in België bevond, dit wel degelijk het geval was. Vervolgens geeft zij aan dat hoe dan ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet wettig verantwoord is, want dat zij het grondgebied in dat jaar helemaal niet heeft verlaten. Hiertoe reikt zij drie bewijsstukken aan die zij bij haar verzoekschrift voegt.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de betrokken stukken niet eerder voorgelegd zijn geweest. Aangezien de gemachtigde van deze stukken geen kennis had, kan de verzoekende partij hem niet verwijten ermee geen rekening te hebben gehouden en eromtrent niet te hebben gemotiveerd. Verder wijst de Raad erop dat hij zich voor zijn wettigheidstoetsing slechts kan plaatsen op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen, zodat hij geen rekening kan

houden met het betoog van de verzoekende partij en met de verschillende stukken die zij slechts voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt. Tevens benadrukt de Raad dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om in de plaats van de gemachtigde de thans voorgelegde stukken te gaan beoordelen. Door middel van naderhand voorgelegde stukken kan de wettigheid van de bestreden beslissingen – wettigheid die moet worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen – niet worden aangetast.

Met dit onderdeel van haar betoog kan de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maken.

In een tweede onderdeel van haar uiteenzetting stelt de verzoekende partij dat de tweede bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991 schendt.

De voormelde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij voert aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten flagrant in strijd is met het recht op gezinsleven van het voormelde artikel 8. Zij geeft aan dat zij, als zij het grondgebied moet verlaten, elke mogelijkheid verliest om haar nog deels minderjarige kinderen te zien. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat het betrokken bevel op dit punt niet, laat staan afdoende, is gemotiveerd.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de

negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (*cf.* RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

De verzoekende partij lijkt zich op een gezinsleven met haar nog deels minderjarige kinderen te beroepen. Zij voegt de erkenningsakten van deze kinderen bij haar verzoekschrift. Uit deze akten en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij drie kinderen heeft, met name één kind geboren in 1994 (en aldus reeds meerderjarig op het moment van het nemen van de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op 9 april 2015) en twee kinderen geboren in 1999 (en aldus minderjarig op het moment van het nemen van de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten). De verzoekende partij heeft deze drie kinderen op 16 juni 2005 erkend.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen onder meer ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen een

ouder en zijn meerderjarig kind kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

In dit verband stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar zeer beknopte betoog geenszins uiteenzet op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven met haar meerderjarig kind, zodat zij zulk gezinsleven niet aannemelijk kan maken. Bij gebrek aan een beschermingswaardig gezinsleven met dit meerderjarig kind, kan een schending van artikel 8 van het EVRM hoe dan ook niet aannemelijk worden gemaakt. Wat vervolgens de twee (op het moment van het nemen van het bestreden bevel) minderjarige kinderen betreft, wijst de Raad erop dat, zelfs al zou een gezinsleven met deze kinderen kunnen worden aangenomen, de verzoekende partij op geen enkele manier haar bewering onderbouwt dat zij, wanneer zij het grondgebied moet verlaten, elke mogelijkheid zou verliezen deze kinderen nog te zien. Ook zet zij geenszins uiteen, laat staan dat zij aantoont, op welke andere manier een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen, zodat zij zulke schending niet aannemelijk kan maken.

Aangezien de verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven en/of een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk kan maken, maakt zij ook niet aannemelijk dat zij enig belang zou hebben bij het aanvoeren van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, omdat elke motivering met betrekking tot de kinderen ontbreekt in de tweede bestreden beslissing. Op dit onderdeel van het tweede onderdeel van het enig middel moet dan ook niet verder worden ingegaan.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE